

**De Vita Et Rebus Gestis Christophori Bernardi Episcopi Et
Principis Monasteriensis Decas**

Alpen, Johann von

Coesfeldiae, 1694

40. Mallingcrotius regreßus Monasterium astu pecuniam extorquet. Captat
populi studia. Aliunde etiam concitati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68495)

centius ferri in ipsum Jansenium; proclamare hominem hæreticum, depingere inferorum luentem pœnas; epigraphen everso cippo suppressere, & mirabili catastrophe in comædiis repræsentare defuncti vitam & exitum. Contra pars victa dogmatibus fidem, & sanctæ fidei reverentiam præfata, negare propositiones illas esse Jansenij, aut contineri in ejusdem libris; hos non tam vastos esse, quin facilè evolvi possent, notarique folium, pagina, versus, linea, ne quid lateret inscios; aut certè verba, quæ in Jansenio reperiri velint, spectato contextu non facere sensum damnabilem. Et sanè immeritò sic perstringi tanti exempli virum; nec ullâ ratione tractari posse ut hæreticum, non modò nullius unquam errati, multò minùs pertinaciæ convictum; sed quem manifestò constaret scripta & labores omnes Ecclesiæ judicio subjecisse. At nos alterationibus hinc ad Theologorum Cathedras relegatis Monasterium revertamur.

Mallingrotius sextâ Julij Ratisbonam reliquerat, festinato in Westphaliam reditu, ut ante D. Jacobi ædes Paulina Monasterij præsentem videret. At redeuntis peculium absorpserat sumptuosum iter, & quoniam à die latæ suspensionis annona Decanalis sequestro deponeretur, non parùm fides imminutum ibat, ab annuis hucusq; præ-

49.
Mal-
lingro-
tius re-
gressus
Mona-
sterium.

1653.

*Astu pe-
cuniam
accipit.*

proventibus adhuc sustentata. Interim res familiaris, litium multitudo, causarum patroni, & solito major nunc etiam hospitalitas haud modicum quotidie deposcebant. Hæc inter astus viam invenit, quæ necessitas aliquantum levaretur. Villam colebat Decano vectigalem, nonnemo Havichorstius. Hic, uti consueverat, in pervigilio D. Jacobi debitum nunc soluturus, cum trecentis imperialibus (quæ annui vectigalis summa erat) uxorem mittit ad Sequestrem à Collegio Cathedrali pridem designatum, qui decanales proventus in residuo locabat. Haud procul is habitabat ab ædibus Decani, ita ut eas Villicæ prætergredi necesse haberet. *Mallingerotius* transeuntis præsentiam monitus, ex ostio domus suæ improvisus erumpit, in foeminam involat, corbem, quo pecuniæ gestabantur, unâ cum argento extorquet, & frustra clamante ac reluctante misellâ, festinus domum asportat, unice lætus, & prædam hanc adeo sibi feliciter in manus venisse, & eo audentis astu plebem supra modum delectari.

*Captat
populi
studia.*

Exinde ad aucupandam populi gratiam totus se componebat. Cum singulis solito humanius, mitiusque agere; expedite ac frequenter salutare obvios, præter morem venerari transeuntes; in plateis sphæras precatorias sub pallio volvere; subinde ruri

obam-

obambulans ut spectaretur, obvio cuiq; repagulo aut vacerræ innixus, recitare horarias preces, & cum multis epulari ipse, & ultrò alios ad convivia liberaliùs invitare; quæ partim amorem ac benevolentiam plurimorū concitabāt, firmabantque; partim ad commiserationem viri, aliorum solatio quasi destituti, ac temeritate, potentiâq; Principis & Capitularium oppressi, permultos inducebant.

Nec alia domi deerant incitamenta, quæ subditorum ac civium animos à Principe & Capitularibus alienarent, præsertim si ab aliis, seu verè, seu fictè, eadem aggravarentur. In omnium memoriâ recens erat *Aliundè* anni præcedentis super ejectis perticis *etiam* cum Cathedrali Collegio controversia. *concitata* pitam tunc quidem eam fuisse interpositi. sitione Principis, sed nimium Capitulo faventis. Exaggerare hoc *Mallingcro-* *tius*, quoties cum Civitate lis esset, ad hujusmodi favores, ex lege *Capitulationis* sibi notæ, Principem obligari. Nunc magnam pecuniæ summam quot mensibus absorbebat Ratisbona. In luxum eam tantum converti criminabantur, citrà commiserationem Patriæ vix dum respirantis. Laxatum alibi, seu Berkelæ seu Amisæ alveum, & extracta Principis sub præsidio quibusdam in locis monopola, quibus merces peregrinæ minoris venderentur, solis civibus & mercaturæ Monasteriensi perniosa. Hæc nonnulli, audentiùs quidem quàm cautiùs jactabant; Sed nec deerant

H

rant

1653.

rant alij, qui Principis partes è contrà tue-
bantur. In componendâ namq; Civitatem in-
ter & Capitulum discordiâ ajebant nominâ-
se illum Conciliatores uti partium securos,
ita & gratos, acceptosq; & eorum industria
deberi, quod compolitio litis festinata sit utri-
usq; partis bono. In conventu verò Ratisbo-
nenli vivere oportere pro eâ, quâ deceret
Principem Imperij dignitate; cedere & hoc
in utilitatem non minus quàm gloriam sub-
ditorum. Et istâ vivendi ratione conciliari
Principum ac Procerum animos, ad patriæ
securitatem. Propolia esse pauca, quæ uti pau-
cis fortè mercatorum obessent, ita prodesse
plurimis, immò omnibus, qui talem ipsi mer-
caturam non facerent. Invitados aliquandò à
Principe Consules, ut dilatando Amiliæ Ci-
vitas pariter succurreret, nec sine magno in-
colarum emolumento, si merces advehi pos-
sent beneficio navigiorum; sed surdis aut
impossibilitatem obtendentibus cantatū esse.
Hujusmodi sermones ultrò, citroque passim
miscbantur, at parùm mollebant eorum
sensus, qui quantò antè averli magis à Deca-
no fuerant, nunc vanâ humanitatis specie cap-
ti, studiosius partes ipsius defensabant. Verum
suis adhucdum focis ignes continebantur,
propemodum ubi fomes accederet, plus ni-

41.

Princeps miò erupturi.

laborat

de eva-

cuandâ

Vechâ.

Hæc dum Monasterij geruntur, Ratisbo-
næ nihil idcirco remittebant Principis studia
in unam patriæ salutem incumbentis. Etenim
Suc-